

Бджілка на ім'я Сонячний Промінь

КУПИТИ

Дивовижні речі відбуваються в цій казковій книжці, наприклад, коли бджілка Сонячний Промінь у пошуках особливо гарного меду забарилася і не змогла полетіти з усіма додому. Їй доводиться на самоті провести ніч у лісі, де її чекає захоплююча пригода. Читач (або слухач) дізнається про те, як разом із дорослішанням бджілки ростуть і відповідальність та завдання, які вона має виконувати, поки вона, врешті-решт, не стане першою служницею старої Королеви-матки. Теплими, простими словами розповідає Якоб Штрайт про життя бджіл протягом усього року. Казка для дітей від 6 років.

Якоб Штрайт

Бджілка
на ім'я
Сонячний Промінь

Анотація

Дивовижні речі відбуваються в цій казковій книжці, наприклад, коли бджілка Сонячний Промінь у пошуках особливо гарного меду забарилася і не змогла полетіти з усіма додому. Їй доводиться на самоті провести ніч у лісі, де її чекає захоплююча пригода.

Читач (або слухач) дізнається про те, як разом із дорослішанням бджілки ростуть і завдання, які вона має виконувати, поки, врешті-решт, вона не стане першою служницею старої Королеви-матки.

Теплими, простими словами розповідає Якоб Штрайт про життя бджіл протягом усього року. Казка для дітей від 6 років.

ISBN 978-617-7314-41-6

Пробудження

Зима. Тихо й глибоко спить у своєму будиночку бджолина сім'я. У самому центрі спить Матка — Королева Бджіл. Щільно притулившись до неї, сплять її вірні слуги-фрейліни. Сплять бджоли-вартівники, які влітку проганяють ос від входу до бджолиного будинку-вулика. Сплять бджоли-збиральниці, які влітку збирають мед з квітів. Сплять бджоли-будівельники, що збудували з воску ціле Бджолине Місто, яке складається з тисячі

кімнاتок. Усередині так само спокійно, як і зовні, де, тихо кружляючи, падають на землю сніжинки.

Та ось неподалік від Королеви щось заворушилося. Це прокинулась одна з бджіл. Повагом повернула вона голову і намагається витягнути ніжки. Однак це в неї погано виходить. Від холоду її тільки геть задубіло. Це бджола Абелія, вірна фрейліна Королеви, це вона намагається поворухнутися у тісному скупченні сили-силенної бджіл. Після кількох спроб Абелія все-таки спромоглася розправити свої вусики. Повільно вона обмацує ними тільки Королеви, яка спить поруч. І бурмоче про себе: «Королеві негайно потрібний мед! Її тіло холоне».

Абелія намагається доповзти до комор, заповнених медом. Та шлях до них перекрито сплячими бджолами, що оточують Королеву з усіх боків, -так вони оберігають її від зимового холоду. Бджоли висять одна на одній, переплівши ніжки. Абелія намагається продертися крізь цей завал із бджіл. Однак, аби розчистити собі дорогу, їй доведеться витратити багато сил. «Я мушу це зробити! — бурмоче Абелія. — Інакше Королева помре від голоду!»

Абелія була мудрою, досвідченою бджолою. Вона знала, що комори з медом розташовані далеко. Адже на початку зими береться мед по сусідству, а наприкінці — з найдальших комор, що аж на околицях Бджолиного Міста. Ніжки Абелії почали злегка тремтіти від слабкості. Але мед їй був конче потрібний! Стомившись, вона зупинилася: «Усе, більше не можу! Я вже немолода і слабка. Якби мої сестри не так міцно спали! Доведеться когось розбудити».

Абелія провела вусиками по крильцях бджоли, що лежала поруч. Та хоч як вона намагалася її похитувати, потрушувати, підштовхувати — нічого не виходило. Заціпенівши уві сні, бджоли висіли одна на одній, збившись у купку. Тоді Абелія

пробралася до великої та сильної бджоли-вартівника й спробувала потрясти і її. Бджола-вартівник смикнула головою туди-сюди й запитала сонним голосом: «Що сталося? Хто мене будить? Уже прийшла весна?» «Гей, бджола-вартівник, прокидайся! — зажадала Абелія. — Розчисть мені дорогу до медових комор! Королеві потрібний мед, а я не можу до них дістатися!»

Зачувши, що Королеві потрібний мед, бджола-вартівник одразу прокинулась. «Іди вперед», — сказала їй Абелія. Витягнувши голову, бджола-вартівник розштовхувала нею сплячих бджіл, розчищаючи дорогу для Абелії. Та поспішила за нею.

Нарешті вони дісталися комор з медом. Абелія відшукала липовий мед і пила його доти, доки її тільце не наповнилося солодкою, золотистою, в'язкою рідиною. Бджолі-вартівнику теж перепало декілька крапель. «Ой, як же тут холодно, у цих коморах! Мерщій звідси, бо ноги геть задубіють!» Вони рушили назад, бджола-вартівник — попереду. «Будь обережна! — сказала Абелія. — Незабаром ми доберемося до центру Міста, де спить наша Королева. Гляди, не наступи на неї!» Бджола-вартівник призупинилася й раптом запитала: «Абеліє, ти стара і мудра. Скажи, чому мед нас зігріває? Адже він зовсім холодний, коли ми його п'ємо». Абелія всміхнулася й пояснила: «Розумієш, квіти п'ють улітку тепле сонячне проміння. І потім виходить мед. Мед — це розплавлене сонячне світло. Через це він дає тепло».

Зрештою вони доповзли до Королеви. Абелія обережно погладила крильцем її тільце і вичавила зі свого хоботка крапельку липового меду. Не прокидаючись, Королева випила цю крапельку. Тоді ще одну, і другу, і третю... Потім вона трохи підняла й опустила своє крильце — наче подякувала вірній

Абелії. Поступово мед, немов сонячне світло, почав зігрівати тільки Королеви.

Абелія зібралася була знову заснути, як відчула, що хтось гладить її по голові. Це була молода бджола Соня. Переконавшись, що Абелія ще не спить, Соня звернулася до неї. «Люба сестро, прошу, не гнівайся на мене через те, що не даю тобі заснути. Коли ти проповзала повз мене, я прокинулася. Скажи, вже весна? Ми невдовзі зможемо вилітати у Великий Світ? Мені так хочеться вибратися на прилітну дошку й подивитися, чи вже зазеленіло все довкола!» «Мені здається, зима ще не пішла, — відповіла Абелія. — Там, біля наших комор, я мало не задубіла від холоду. Та якщо все-таки хочеш визирнути назовні, будь обережна! Холодний Зимовий Дракон напевно ще царює у Великому Світі й заморожує все до смерті».

«Я невдовзі повернуся, — сказала Соня, — і розповім тобі, що там відбувається». І вона поповзла до Міської Брами, яку ще називають Вихід або Льоток. Узимку Міська Брама завжди трохи відкрита, аби до Бджолиного Міста потрапляло свіже повітря. З брами на Соню повіяло холодом, та вона сміливо просувалася вперед і вибралася назовні.

Увесь світ був білий і здавався неживим. Дерев простягали до неба своє голе гілля. Над полем мовчки летіли дві чорні ворони... Раптом бджола Соня відчула себе дуже дивно. Вона хотіла підняти ніжку і не змогла. Вона хотіла помахати крильцями — вони не рухалися. Лише вусики ще трохи слухалися Соню. Невже її зачарував Зимовий Дракон? Вона спробувала покликати на допомогу Абелію, та не змогла вимовити ані звуку. Невдовзі вже не рухалися й вусики. І тільки її робилося твердим, наче скло. Усе — від вусиків до ніжок.

Абелія тим часом уже майже заснула в теплі бджолиного дому. І раптом у жаху прокинулася: «Де Соня?! Ще не повернулася?!» Абелія швидко поповзла до Брами та прилітної

дошки. Ось вона! Тут, на дошці, лежить уже геть заціпеніла від холоду сестра! Ось уже холодний вітер почав заморожувати й Абелію. Вона хутко вхопила затверділу Соню і потягла її до будинку. Усе глибше й глибше — аж у середину сплячої Бджолиної Сім'ї. Ближче до Королеви, де завжди було особливо тепло. Тоді заходилася щосили розтирати задубіле тільце. І от — нарешті! — Соня почала рухати вусиками. Невдовзі вже рухалися й передні ніжки. «Дякую тобі, люба Абеліє, — прошепотіла Соня. — Ти звільнила мене від чар Зимового Дракона». Абелія дала їй крапельку сонячного меду: «Спи, Соню! Вилітати ще зарано! Ось задзвенить дзвіночок проліска й розквітне чебрець — тоді відкриються Весняні Ворота і ми зможемо вилітати у Великий Світ!»

Брама відчиняється

Настав місяць березень. Соня прокинулася, потерла передніми лапками голівку й потяглася. При цьому вона мимоволі штовхнула свою сусідку — Абелію. «Агов, Соню, чого це ти так розштовхалася?! Тобі що, мало місця?» «Вибач, Абеліє. Я щойно прокинулась. А ти хіба не чуєш, що все наше Бджолине Місто тихенько дзижчить? Мабуть, уже прийшла весна», — відповіла Соня. Абелія прислухалася: «Справді дзижчить. І десь навколо ходить вартівник».

Біля Абелії спала найстаріша бджола Сім'ї — мудра Альта. Абелія обережно погладила її вусиками, аби збудити: «Альто, усе наше Місто починає дзижчати. Може, розбудиш Королеву? Чуєш, у нашій Сім'ї пробуджується Весна!»

Альта повільно подвела голову і побачила просто перед собою Соню та Абелію. «Соню, ану визирни за Браму у Великий Світ. Поглянь, чи вже зникла біла зимова трава з поверхні землі», — слабким голосом прошепотіла вона.

Соня поповзла до Виходу, але там уже стояла велика та сильна бджола-вартівник. Вона заступила Соні дорогу: «Стій! Нікому не можна вилітати! Королева ще не дала свого дозволу!» — «Дай мені визирнути! Мене послала Альта. Вона хоче знати, чи зазеленів світ там, зовні». «Я тебе не випущу! — відказала бджола-вартівник. — Іди й скажи Альті, що земля ще вкрита білими плямами. Зеленої трави поки не видно».

Соня одразу ж передала новину Альті. «Розбудимо Королеву, -звернулася Альта до Абелії. — Вона має сказати, чи вже можна відчиняти Браму».

Альта і Абелія почали обережно погладжувати крильця Королеви, щоб очистити їх від зимового пилу. О цій порі сон

Королеви уже не такий глибокий. Від легких доторків вона прокинулася. «Хто це гладить мої крильця?» — прошепотіла вона. «Це ми, Абелія і Альта, Ваші вірні фрейліни. Ваша Величносте, уся наша Сім'я почала тихо дзижчати, бджола-вартівник сказала, що останні білі плями зникають з землі. Мабуть, невдовзі прийде весна. Ваша Величносте, чи Ви маєте для нас якісь завдання?» «Дзвіночок пролісків уже дзвенів?» — запитала Королева. «Ми не знаємо. Поки що ніхто не вилітав у Великий Світ. Адже Вам, Ваша Величносте, відомо, що перші польоти при зимовому вітрі для нас, бджіл, є дуже небезпечними. Ваша Величносте, скажіть, кого Ви воліли би послати першим?»

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ